

Mevsim Gülbahar Hayal Kırıklığı

– AliKemal · 05 Ocak 2016

Hülya, Cemal'in odasına doğru seslendi.“Kanka! Haydi!”

Cemal, odasından giyinmiş olarak çıktı.

“Çoktandır hazırım ben. Senin seslenmeni bekliyordum.”

Onların gürültüsüyle uyanan Halil, yattığı yerden doğruldu.“Okula mı?”

“Evet.”

Halil, “Beni de rektörlüğe atıverin,” diyerek kalktı.

Banyoya gittikten az sonra elindeki bir havluyula yüzünü kurularak çıktı, geldi, elindeki havluyu çekyatın üstüne bırakarak giyinmeye başladı.

Hülya, onun bıraktığı havluyu alıp banyoya götürdü.

Halil çantasından çıkarttığı kravatu özenle bağladıktan sonra gömleğinin yakasına geçirdi.

Cemal, ona, “çok resmi giyindin gakkoş, hayırdır?,” diyerek takıldı.

Halil gülümseyerek, “adam sanmaları için,” dedi.

Topluca, evden çıktılar.

*

Araba, evin nnden hareket ettikten sonra, Cemal, vakit geçirmeden bir kaset taktı araba teybine.

almaya başlayan şarkının sesini iyice yükseltti, kendisi de eşlik etmeye başladı.

Halil ile Hülya, onun gamsız tavırlarını kınayan birer acı tebessümle bakıştılar.

Seyrek trafiğin içinde hızla ilerleyerek Anadolu niversitesinin Yunus Emre Kampusuna girdiler.

Cemal, teybi kapattı.

*

Halil Kaya, doğruca SBF Dekanlığına gitti. Rahmetli Nezh Al'in yardımcısı iken SBF dekanlığına vekaleten atanmış olan adam, bilindik kibri ve riyakarlığı ile Halil Kaya'yı karşısında konuşturmadı bile; onu münhal kadroya atama yaptığını söylediği rektöre yollayarak başından savdı.

Anadolu niversitesinin rektörlük binasında, rektörün ofisinde, sekreter bayan, karşısında dikilen Halil Kaya'yı, rektörün odasına yönlendirerek, “rektör bey seni bekliyor. Girebilirsin yanına,” dedi.

Halil Kaya ona teşekkür ederek, rektörün kapısı önüne geldi. Deri kaplı kapıyı tıklatarak, kapıya kulağını yanaştırdı ve içerden ‘gel! komutunu beklemeye başladı. Biraz bekleyerek, beklediği komut gelmeyince ikinci defa kapıyı tıklatarak, kulağını kapıya yanaştırıp gene beklemeye başladı.

Sekreter, masasında başını kaldırarak Halil Kaya'ya merakla baktı. Oğlanın ‘gel’ komutunu beklediğini anlayarak, “Kapı ses yalıtımlı... İçerdeki sesi duyamazsınız. Telefonda gelsin dedi ya?... Girin, girin...” diyerek müdahale etti.

Halil Kaya tereddütlü kapıyı açtı.

Rektör masasında, burnunun üstünde düşecekmiş gibi duran yakın gözlükleriyle, üst üste duran birkaç klasörün arasında dolaşarak bir şeyler incelemekteydi.

Halil Kaya, araladığı kapıdan önce kafasını uzatıp bir baktı, girip girmemek arasında tereddüt ederek az

bekledi. Onun çekingen tavrını gözlüklerinin üstünden gören rektör başını kaldırarak, "Girin, girin..." diye seslendi.

Halil Kaya, girdi, kapıyı kapattı. Rektöre doğru yaklaştı. "İyi günler, efendim!" diyerek adamı selamladı. Rektör, "Size de..." diyerek Halil Kaya'yı tepeden aşağıya iyice inceledi. "Siz, şu, rahmetli Nezih'in doktora öğrencisi olan delikanlısınız her halde?"

"Evet efendim."

Rektör, masası önündeki koltuğu gösterdi. "Gelin, oturun şöyle."

Halil Kaya, gitti, gösterilen yere iğreti oturdu.

Rektör, üzüntülü mimiklerle, "Hocanın başına gelen elim kaza hepimizi çok üzdü," diyerek bir süre sustu, sonra, "cenaze töreninde var mıydınız?" diye sordu.

"Yoktum, maalesef. Ayvalık'ta idim efendim. Hocamın vefat ettiğinden, televizyonda gösterildikten sonra haberim oldu."

"Daha önce duymadınız mı?"

"Yok. Maalesef, duymadım."

Adam, riyakarlık kokan bir üslupla, "Allah nur içinde yatırsın. Çok kıymetli bir insandı..." dedi. Sonra konuyu değiştirerek, "Siz, niçin gelmişsiniz?" diye sordu.

Halil Kaya, içinden, "sanki dekan yardımcısından duymadı da, ne için geldiğimi..." diye geçirdi. "Rahmetli hocam, yardımcı doçentlik için atanacağımdan bahsederek, buraya gelmemi tembih etmişti, ama sayın dekan yardımcımız ile görüştüğümde, münhal yardımcı doçentlik kadrosunu zatinalinizin başka birini atamak suretiyle doldurduğunuzu, benim atamamı iptal ettiğinizi söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Münhal Kadro benimdi... Nezih hocam demişti ki... Mayıs ayı sonunda gel de işbaşı yap, demişti! ..."

"Nezih hocan, bana bir şey söylemedi. Ben de başka bir öğrencinin müracaatını değerlendirerek atamasını gerçekleştirdim. Senden haberim bile olmadı. Kısmet değilmiş. Kusura bakma."

"Estağfurullah efendim. Bu durumda benim işimin olmayacağı anlaşılıyor."

"Öyle..."

"Peki... Yapabileceğim bir şey yok. Müsaadenizi isteyeyim ben, öyleyse..."

"Öyle. Güle güle!"

Halil Kaya kalkarak kapıya gittiğinde, rektör arkasından seslenerek, "Milli Eğitim Bakanlığına, öğretmenlik için müracaat edersin. Atamanı yaparlar bir liseye," dedi.

Halil Kaya, bir karşılık vermeden kapıyı açıp çıktı.

Üniversite kampusunun nizamiyesinden çıkarak otobüs durağına doğru geldi. Çok moralsiz görünmekteydi. Sinirli hareketlerle boynundaki kravatı söktü, avuçlarında buruşturup yanından geçmekte olduğu çöp bidonuna fırlattı. Otobüs durağına doğru yaklaştı. Birden, kravatın babasına ait olduğunu hatırlayarak durdu, geri döndü, çöp bidonunun yanına varıp attığı kravatı geri aldı, düzelterek, katlayarak ceketinin cebine soktu, durağa doğru yeniden yürüdü.

Tam o arada Halk Otobüsü yanından geçerek otobüs durağında durdu. Halil Kaya, ona binmek için koşmaya başladı. Otobüs duraktan iki yolcuyu aldı, hareket etti. Halil Kaya, arkasından bağırırmaya başladı. "Hoop!...Duur!..." Otobüs durmadan hızla uzaklaştı. Halil Kaya, arkasından bakakaldı.

Durağa iki erkek öğrenci geldi, biraz dikilip kendi aralarında konuştular.“Otobüs kaçtı. Onbeş dakika bekleyecek miyiz şimdi?”

“Ne lüzum var? On dakika yürüdük mü, varırız çarşıya...” Sonra, oyalanmadan yürüyerek uzaklaştılar. Halil Kaya da onlar gibi yürüyerek gitmeye karar verdi. Duraktan tam uzaklaşmaya başlamıştı ki, bir çiftin el ele tutuşarak gelmekte olduğunu fark etti. Biraz dikkat edince, onların rektörün kızı Cavidan ile nişanlısı Rifat Tanrıkulu olduğunu gördü. Gitmeyip beklemeye başladı.

Rifat Tanrıkulu, durakta bekleyenin Halil Kaya olduğunu anlayarak, ansızın durdu. Yanındaki kızı çekiştirerek caddenin karşısındaki taksi durağına yönlendirdi. “Otobüsün gelmesine on beş dakika var, gel bir taksiye binelim şuradan!”

Cavidan itiraz edecek gibi olduysa da, Halil Kaya laf atmaya başlayınca durumu kavradı; o da nişanlısıyla birlikte taksilere doğru yöneldi.

Halil Kaya, onların kaçmaya çalıştıklarını görünce arkalarından laf yetiştirmeye başladı.

“Hey, Cavidan! Yanındaki boynuzluya, benimle geçirdiğin uzun aşk gecelerini anlattın mı? Geçen sene Fethiye Ölüdeniz’deki pansiyon evde bütün bir yaz tatilini birlikte geçirdiğimizden bahsettin mi ona? Bahsetmedin mi? Senden önce benim tadıma Halil baktı, diyemedin mi ona?... Oysa o, seni nasıl becerdiğini önüne gelen herkese anlatıyor! Okulda, seni düzdüğü gecelerin detayını bilmeyen bir kişi bile yok. Cavidan’la, babasını kafaya alabilmek için nişanlandım, diyor herkese!” Çiftin taksiye binmek üzere olduğu anda son bir laf daha yetiştirmek için bağırıldı. “Duydun mu? O seninle okuldaki işi alabilmek için nişanlanmış,... “Taksi hızla hareketlenerek uzaklaşmaya başladığında kızın yanındaki Rifat Tanrıkulu ona bir kol işareti yaparak sırtıttı. Halil Kaya arkasından, “bittin sen aslanım, bittin!” diye tehdit savurdu ise de sesini duyurması olanaksızdı. Taksi uzaklaştı, gitti.

Halil Kaya, iyice sinirlenmişti; cadde boyunca elleri cebinde, başı eğik, sıkıntılı yürüyerek geldiği bir birahanenin önünde az durakladıktan sora, karar vermiş gibi, kapısından içeri daldı.

Loş birahane bir-iki masada birer ikişer kişi bira içmekteydiler. Halil Kaya içeri girdikten sonra en dipteki masaya gitti, oturdu.

Garson tezgahının arkasından çıkarak onun yanına gidip, kaba bir ses tonuyla; “Bira mı?” diye sordu. “Yok. Yarım şişe rakı ile bir yoğurt getir!”

Siparişi alan garson gitti.

Elleriyle başını sıkarak yüzünü acı çeker gibi gerdi. Çok kötü hissediyordu kendini, rektöre ve kızıyla damat adayına hakaret etmek de rahatlatmamıştı. Rakı iyi gelebilirdi.